

Вітаємо земляків з Днем захисника України!

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧІЙ

ЧАСОПИС

РІК ЗАСНУВАННЯ

2002

ЖОВТЕНЬ

Число 10 (190)

КИЇВ 2017

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

Під захистом БОЖИМ

Понад тисячу років увесь православний світ 14 жовтня відзначає величне свято Покрови Пресвятої Богородиці. Існує кілька легенд про те, як мати Божа своїм покровом спасала Константинополь від нападників-сарацинів, або від русів, що під проводом київського князя Аскольда прийшли завоювати столицю греків. Саме спасенний омофор небесної заступниці зробив невидимими захисників міста й не дозволив нападникам здобути перемогу.

В Україні Покрова здавна вважалася одним із найбільших свят: саме в цей час закінчувалися різні роботи в полі й розпочинався період веселощів, весіль. То був відпочинок для людської душі. А наші козаки взагалі обрали для себе ту захисницю всіх покривджених за найвищий канон віри. Бо самі були захисниками своєї Вітчизни й вірили, що в критичний час свята Покрова дасть їм сили для перемоги над ворогом. Минали часи, але не минала віра в вищу небесну силу, навіть у найлютішу пору іноземних завойовників чи доморощених атеїстів,

бо то була невтоленна жадоба до самоутвердження українського народу.

Чимало храмів на честь святої Покрови постало на українських просторах, багато з них звели славні козаки – краща частина народу, справжні захисники священних рубежів. Стоїть одна з них і в древньому Ніжині, що колись був центром найбільшого козацького полку на Лівобережжі України. Вона завжди об'єднувала тих прихожан, які своє життя присвячували рідній Україні. І, мабуть, з Божого веління свого часу саме біля неї посадили сад представники столичного Черні-

гівського земляцтва. Він росте й плодоносить, як і наша віра в щасливе майбутнє нашої країни. А наші молитви, звернуті в цей день до Пресвятої Покрови, утверджують віру в те, що й нині, коли йде війна з лютим ворогом на сході України, перемога буде за нами.

Зі святом Покрови всіх вас, дорогі земляки! Хай Господь благословляє всіх захисників України, а всім нам додасть козацького духу!

Протоієрей МИХАЙЛО (Якубів),
настоятель Покровської церкви в Ніжині

**Ніколи, ніколи не буде Вкраїна рабою фашистських катів.
Микола БАЖАН**

У ЖОВТНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

ІВАНЕНКО Костянтин Пилипович – 85-ліття. Народився 14 жовтня 1932 року в с. Беремицьке Козелецького р-ну. Працював начальником лікувально-профілактичного відділу медичної служби Київського військового округу, консультантом санаторно-курортного відділу Міністерства оборони України. Заслужений лікар України. Полковник медичної служби. Відмінник охорони здоров'я. Нагороджений орденом "Знак Пошани" та багатьма медалями.

БОГДАН Іван Федорович – 85-ліття. Народився 28 жовтня 1932 року в с. Морівськ Козелецького р-ну. Життєвий шлях пройшов у сільському господарстві. В 26 років став головою колгоспу, понад 30 років працював у Міністерстві сільського господарства України. Має золоту та дві срібних медалі ВДНГ Радянського Союзу, два ордени Трудового Червоного прапора, медалі та інші відзнаки. Ветеран праці. Учасник Другої світової війни

ЗУБЕЦЬ Григорій Іванович – 80-річчя. Народився 8 жовтня 1937 року в с. Нова Басань Бобровицького р-ну. Трудове життя віддав судовій справі. Працював консультантом Міністерства юстиції України, головою Київського міського суду. Був радником голови Державної судової адміністрації України та членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Нині передає свій досвід студентам вищих навчальних закладів. Суддя 1-го кваліфікаційного класу. Заслужений юрист України. Відзначений державними нагородами.

РЕДЬКО Віктор Андрійович – 80-річчя. Народився 14 жовтня 1937 року в с. Вільшане Сосницького р-ну. Працював у контрольно-ревізійному управлінні Мінфіну України, інспектором народного контролю України, останнім часом – начальником управління організаційної роботи Державного казначейства України.

ПАРХОМЕНКО Петро Миколайович – 75-річчя. Народився 1 жовтня 1942 року в с. Спаське Сосницького р-ну. Працював директором Київського хлібокомбінату № 1, понад 25 років працював генеральним директором Київського виробничого об'єднання хлібопекарної промисловості ВАТ "Київхліб". Заслужений працівник промисловості України. Почесний громадянин міста Києва. Нагороджений орденами Трудового Червоного прапора, Дружби народів, "За заслуги" III ступеня та іншими відзнаками.

ГУЗЬ Андрій Григорович – 75-річчя. Народився 9 жовтня 1942 року в Прилуках. Працював головою профспілкового комітету Фастівської дистанції колії Південно-Західної залізниці.

ЄВСЕЄНКО Раїса Дмитрівна – 75-річчя. Народилася 10 жовтня 1942 року в с. Смолянка Чернігівського р-ну. Працювала логопедом у дошкільній установі для дітей з ДЦП.

СТЕЦЕНКО Олексій Олександрович – 75-річчя. Народився 16 жовтня 1942 року в с. Яблунівка Прилуцького р-ну. Працював начальником навчального відділу Міжнародного університету фінансів у складі Національного технічного університету України "КПІ", завідувачем кафедри іноземних мов міжгалузевого інституту управління. Кандидат педагогічних наук. Доцент. Полковник міліції у відставці. Автор 2 навчальних посіб-

ників та понад 40 методичних розробок і наукових праць.

АНДРУСЕНКО Василь Андрійович – 75-річчя. Народився 25 жовтня 1942 року в селі Червоні Партизани Носівського р-ну.

МІНЕНКО Володимир Федорович – 70-річчя. Народився 3 жовтня 1947 року в Бобровиці. Працював понад 30 років у Міністерстві економіки України. Відзначений почесними нагородами.

САВОСЬКО Іван Іванович – 70-річчя. Народився 14 жовтня 1947 року в с. Блудше Козелецького р-ну. Лікар-ендокринолог вищої категорії, працює у Київському науково-дослідному інституті ендокринології та обміну речовин ім. В.П. Комісаренка. Відзначений почесними нагородами.

БІБКО Лідія Петрівна – 70-річчя. Народилася 21 жовтня 1947 року в с. Кобижча Бобровицького р-ну. Вчитель-методист географії та економіки.

СОЛОВІЙОВ Микола Михайлович – 70-річчя. Народився 22 жовтня 1947 року в с. Богданівка Прилуцького р-ну. Понад 50 років працював на заводі ПАТ "Артем-зварювання" бригадиром слюсарів. Ветеран війни, Почесний донор України.

СЛАВ'ЯНСЬКИЙ Володимир Миколайович – 65-річчя. Народився 7 жовтня 1952 року в смт. Сосниця. Понад 30 років працював у Київському колективному підприємстві "КІКО", останнім часом – на посаді головного інженера.

ЛУЗАН Володимир Васильович – 65-річчя. Народився 14 жовтня 1952 року в с. Ковчин Куликівського р-ну. Був директором Київського коледжу геологорозвідувальних технологій КНУ ім. Т. Шевченка, нині працює викладачем. Відмінник освіти України. Почесний розвідник надр. Відзначений відомими нагородами.

БОРИСЕНКО Олександр Михайлович – 65-річчя. Народився 25 жовтня 1952 року в с. Перелюб Корюківського р-ну. Працював у судовій системі, був членом Вищої Ради юстиції України. Учасник ліквідації аварії на ЧАЕС. Заслужений юрист України.

МАЗУР Віктор Іванович – 65-річчя. Народився 26 жовтня 1952 року в Ніжині. Працював у Вищій партійній школі, Адміністрації Президента України, в Апараті Верховної Ради України. Член-кореспондент Української академії національного прогресу. Має ряд наукових праць з проблем політології, соціології та історії України.

КЛЮЙКО Микола Петрович – 60-річчя. Народився 10 жовтня 1957 року в с. Олександрівка Бобровицького р-ну. Голова правління ЗАТ "Медодар".

ШУТИЙ Микола Станіславович – 60-річчя. Народився 11 жовтня 1957 року в с. Вороньки Бобровицького р-ну. Начальник відділу застосування пожежної та спеціальної техніки МНС України.

ШОСТКА Володимир Андрійович – 60-річчя. Народився 16 жовтня 1957 року в с. Пархимів Козелецького р-ну. Інженер ПСК "УКООПРОМТОРГ".

ЧУРЮМОВА Тетяна Іванівна – 55-річчя. Народилася 18 жовтня 1962 року в м. Бахмач. Лікар-невропатолог КНП "КДЦ" Шевченківського району м. Києва, завідувач філії № 3.

Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім доброго здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного доброторства в ім'я рідної землі.

Чергова річниця від дня народження всесвітньовідомого українця, видатного українського письменника, кінорежисера, художника, класика світового кінематографу, першого поета кіно Олександра Довженка – справжнє свято не тільки для жителів Сосниччини та Чернігівщини, а й всієї України.

На святкування 123-річчя митця 11 вересня на території Сосницького літературно-меморіального музею Олександра Довженка зібралися сосничани, гості.

Цього разу ми повернулися до продовження традиції проведення спільних заходів столичного Чернігівського земляцтва та Національної спілки кінематографістів України і з Києва в Сосницю попрямували одним автобусом. Разом зі мною були активісти земляцтва Микола Швед і український кінооператор Євген Калін. У Сосниці до нас приєдналася Валентина Мовчан.

Урочистості розпочалися з покладання квітів до пам'ятника Олександрові Довженку. З вітальними промовами виступили директор Департаменту культури і туризму, національностей та релігій Чернігівської обласної державної адміністрації Олександр Левочко, заступник голови Сосницької райдержадміністрації Олег Трмана, селищний голова Андрій Портний, в. о. голови правління Національної спілки кінематографістів України, заслужений працівник культури України Олена Парфенюк, помічник ректора Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка Володимир Любимий, завідувач кафедри української і зарубіжної літератури університету, доктор філологічних наук, професор Анатолій Новиков та інші.

Зворушливо вели святкову програму заслужений артист України, артист Чернігівського обласного молодіжного театру Олексій Биш та в. о. директора обласного методичного центру навчальних закладів культури і мистецтв, головний балетмейстер, кандидат педагогічних наук, доцент Юлія Солонець. Пісенні номери представили академічний народний хор і танцювальний колектив Чернігівського філармонійного центру фестивалів та концертних програм, а також Сосницький народний аматорський фольклорний колектив "Криниці", які свою програму продовжили в саду Довженка. Тут свою роботу показали і музеї – літературно-меморіальний Олександра Довженка та

краєзнавчий імені Юрія Виноградського, а також народні умільці.

Неможливо було обминути роботи майстрині вибійки, народної вишивки, ллякарства та писанкарства, члена Національної спілки майстрів народного мистецтва Ольги Костюченко та

Вітер приїхав не тільки з першим українським документальним серіалом "Гра долі", а й зі своїми студентами – молодими режисерами та їх ігровим короткометражним кіно.

За рідким виключенням, але цього року було приємно слухати зворушливі та змістовні виступи всіх виступаючих і спілкуватися з багатьма з них про плани з підготовки до 125-річчя від дня народження Олександра Довженка. Тут ми одразу погодили спільні дії з Олександром Левочком, Олегом Трманою, Оленою Парфенюк, засновником, директором студії "BATEL" Галиною Криворучук.

Приємним було спілкування з депутатом Сосницької райради Василем Волошком, який в 2006–2010 роках очолював райраду і багато зробив у плані належного вшанування пам'яті Олександра Довженка.

На виборах у 2015 році сосничани селищним головою обрали молодого учасника Євромайдану Андрія Портного, який сьогодні робить все, щоб не тільки виконати дані виборцям обіцянки, а й зробити більше.

На святі знову заговорили про належне вшанування пам'яті нашого земляка шляхом повернення до питань присвоєння йому посмертно звання Герой України, надання статусу національний Сосницькому літературно-меморіальному музею Олександра Довженка. Не оминули стороною й запропоновану Мінекономрозвитку України приватизацію Національної кіностудії художніх фільмів імені Олександра Довженка.

Олексій ОРЕХОВИЧ

ДОВЖЕНКО приймав у Сосниці

творчої майстерні "Куделя" (Чернігів), а також художні роботи майстринь із Семенівщини, Бахмаччини (рогоза), хендмейд Оксани Василенко з Менщини. Свої роботи сосничани представили теж: лозяні – Микола Чабась, з дерева – Ігор Мисік, текстильні – Оксана Пульгун. Зупиняли любителів старовини й приватні колекції зброї та дзвонів XIX – початку XX століття сосничанина Валерія Макухи.

А садочок Олександра Довженка цього дня поповнився ще однією яблунею.

Режисери Марія і Анастасія Старожицькі, мама і донька, привезли сосничанам фільм, що проходив національний відбір на "Оскар", – "Війна химер". Режисер, завідувач кафедри режисури телебачення Київського національного університету театру, кіно і телебачення імені Івана Карпенка-Карого, засновник і президент студії "BATEL" Василь

Літописний Носівці — 870 літ

Стародавнє місто Носівка, яке згадується в Іпатіївському літописі під 1149 роком як давньоруське поселення Носів на Руді, відсвяткувало 16 вересня своє 870-ліття. Біографія міста-старожила героїчної Чернігівщини насичена історичними подіями, ратними, трудовими і творчими звитягами десятків поколінь носівчан.

Не оминули древнє місто різноманітні загарбники, залишаючи по собі руїнацію, занепад, горе, страждання. Та щораз місто, як Фенікс, розправляло свої крила над згарищем і відроджувалося, ставало з кожним роком ошатнішим і красивішим.

Не впізнати сьогоднішню Носівку в обіймах розкішної зелені, з-під якої здійнялись у блакить бані Свято-Троїцького і Миколаївського храмів, сучасні новобудови. І вся ця краса оповита сріблястою стрічкою чарівної Носівочки, що тихо несе свої води до Остра.

Насичена різноманітна програма свята наповнювала серця носівчан і гостей з навколишніх сіл та сусідніх районів особливим піднесенням і урочистістю. Із самісінького ранку на вулицях Центральній та Привокзальній вирував ярмарок, вабила виставка-продаж творів народних умільців, виставка картин місцевих художників, працювали дитячі атракціони, обдаровувала своїми сувенірами безпрограшна лотерея, запрошували на вареники і куліш імпровізовані хатки, що представляли кожне село Носівщини, проходили спортивні змагання, випробування на влучність у тирі майбутніх захисників рідної України.

Зворушливою частиною свята стала урочиста хода самодіяльних пісennих та хореографічних колективів у яскравих національних костюмах. А очолив ходу оркестр військово-музичного центру сухопутних військ ЗСУ. Завершувала театралізоване дійство група кіннотників у

козацьких одностроях, що згодом на пологому березі Носівочки дивувала глядачів своїми бойовими вправами.

Зі сцени на головній площі міста

носівчан і гостей вітали голова Носівської об'єднаної територіальної громади Володимир Ігнатченко, голова Носівської райдержадміністрації Вікторія Вершняк, народний депутат України Олександр Кодола. У своєму вітальному слові голова Носівського відділення Чернігівського земляцтва Григорій Шкрель наголосив на започаткуванні

земляцтвом публічної бібліотеки Носівської громади й передав 500 екземплярів книг української, російської та зарубіжної художньої класики із власної бібліотеки. А також вручив міському голові як дар місту свою картину.

З теплими словами до носівчан звернувся ветеран 2-ї Світової війни, колишній учасник партизанського з'єднання "За Батьківщину!", Почесний громадянин Чернігівської області Петро Крапив'янський, який подарував місту свою власну книгу "Шляхами перемоги".

Яскравий концерт аматорських колективів передав естафету до міського парку, де після обіду відбувся 5-й міський фестиваль-конкурс творчості "Зіркова родина". Увечері пісенну естафету продовжили професійні співаки.

"Я люблю Носівку!" – цей банер з великими білими літерами і з великим полум'яним серцем зустрічав і проводжав учасників свята, яке ще довго буде відлунувати в душах носівчан і гостей міста.

В'ячеслав МИХАЙЛИШИН,
заступник голови
Носівського відділення

Вірність

Всеукраїнська Спілка ветеранів війни з 4 по 6 серпня 2017 року спільно з організацією ветеранів війни та військової служби 41 гвардійської танкової дивізії провела в місті Черкаси засідання круглого столу на тему: "Роль та місце ветеранських організацій у вирішенні завдань соціально-правового захисту ветеранів".

традиціям

У заходах взяла участь потужна делегація ветеранського відділення Чернігівського земляцтва в м. Києві, більшість з яких в різні періоди проходила службу в легендарній дивізії. Це Григорій Іващенко, Михайло Вертушков, Станіслав Дерев'яноко, Володимир Леміш, Сергій Кудін та два бойових генерали з Чернігова Микола Волков і Андрій Дмитрієнко. Очолював делегацію перший заступник голови ВСВВ Віктор Шамрай.

В роботі круглого столу взяли участь представники Державної служби України у справах ветеранів війни та учасників антитерористичної опе-

рації Валерій Батенко та Сергій Лугеря.

В цей же день делегація Спілки взяла участь в урочистих заходах, присвячених 75-річчю 41-ї гвардійської танкової дивізії.

Згідно програми заходів, гості відвідали могилу Тараса Шевченка в Каневі та ознайомились з музейним комплексом Великого українця. Після цього делегація ветеранів здійснила поїздку в Корсунь-Шевченківський та зустрілася з ветеранським активом міста. В теплій, дружній обстановці керівник ветеранської громади міста Тамара Компонієць ознайомила з роботою з вшанування ветеранів Другої

світової війни, ветеранів інших війн та локальних конфліктів, учасників АТО. Зворушливо виступили зі своїми спогадами ветерани війни, безпосередні учасники запеклих боїв Володимир Тепленко та Царик Гроцман. До пам'ятників героїв-співвітчизників міста були покладені квіти та вручені місцевим ветеранам подарунки. На нашу думку, такі заходи розширюють та поглиблюють співпрацю серед громадських організацій ветеранів війни і виховують вірність традиціям ветеранів війн різних поколінь.

Сергій КУДІН

Фото В'ячеслава ГРЕЖУКА

Наприкінці липня місто Корюківка святкувало свій ювілей – 360 років від часу заснування.

ЮВІЛЕЙ рідного міста

Хоча ніхто достеменно не знає, коли насправді ці землі вподобали собі для життя люди і поставили тут перший зруб. Був це козак Омелян Карука, як свідчать деякі дослідники, чи якийсь інший чоловік, що наслідився забрести у заболочені лісові хащі, – зараз це не має ніякого значення. Але історія зафіксувала дату – 1657 рік, і назву поселення – Карукавка. Відтоді Корюківка пережила і щасливі, і лихі години, і нині ми бачимо ошатне, упорядковане місто, яке зустріло свій ювілей оновленим і прикрашеним.

Розпочалося свято з привітань мис-

кого голови Ратана Ахмедова, голови райдержадміністрації Олексія Мірошниченка та голови районної ради Віктора Чернухи. Місту бажали процвітання і подальшого розвитку, а його жителям і всім українцям – благополуччя і миру на рідній землі.

До свята приєдналися мешканці навколишніх сіл, гості з обласного центру, з інших куточків України, керівники сусідніх міст. Наше Корюківське відділення Чернігівського земляцтва теж не лишилося осторонь. На урочистих заходах його представляли кияни з Корюківщини Людмила Воробйова – кандидат економічних наук, доцент КНЕУ, доктор філософії, Анна Придиба – викладач Київського медичного коледжу, Василь Тройна – директор фірми ЮВШ-компані, Ольга

Лугова – журналіст, член Національної спілки журналістів, Ольга Дубровська – головний консультант міжнародного відділу Верховного суду України, Ольга Сирова – керівник Корюківського відділення, випусковий редактор журналу "Наталі". Як годиться, ми побажали ювіляру і його мешканцям процвітання і добробуту і подарували меблі для щойно відкритого кабінету комп'ютерної томографії районної лікарні. І, можливо, на тлі інших подарунків, які сипалися на місто зусібч – від депутатів, організацій і високого начальства, наш не вирізнявся високою ціною, але був він від душі і від щирих земляцьких сердець.

Ольга СИРОВА,

голова Корюківського відділення

Фото Володимира МЕНТІЯ

Майстер від Бога

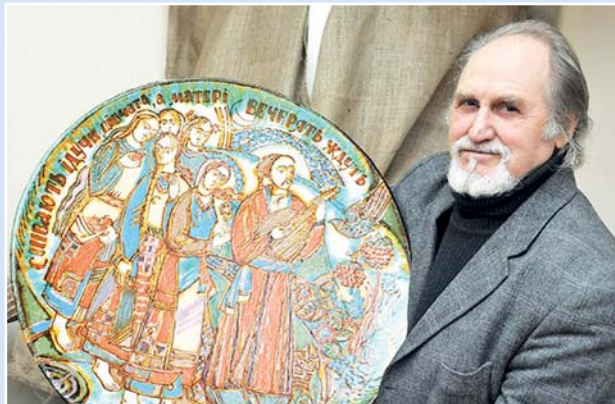
Петро Печорний не потребує особливих характеристик – його ім'я давно утвердилося в мистецькому світі як явище неповторне в галузі декоративно-ужитковій. Він як ніхто вільно почувається в народній міфології, в його талановитих руках проста глина співає і плаче, зігріває і холодить глибинами тисячоліть. Це давно вже оцінили сучасники не тільки в Україні, а і в багатьох кутках планети, бо саме там теж зберігаються десятки його неповторних творів.

Мовчазний, ніби заслуханий у себе, кремезний на зріст, як дубовий окоренок, він водночас має істинно дитинну душу, відкриту до людей. Народний художник України, лауреат Національної премії України ім. Т.Г. Шевченка, премії ім. І. Нечуя-Левицького, професор... Зрештою, всіх відзнак не перерахувати. А головне, незважаючи на всі високі регалії, залишається Петро Петрович невтоленим трударем, що звик зустрі-

чати схід сонця й проводити його в творчій майстерні. Навіть у свої поважні літа. Мабуть, бере приклад із прадіда Мина, що прожив аж 105 років. А нові й нові роботи щедро роздаровує музеям. Так, нещодавно його гли-

няні чудовини поповнили експозиції трьох Шевченківських центрів: Національного в Києві, меморіального в Каневі та своєрідної Кобзареві світлиці в Семенівці. Так що наш поважний земляк не почиває на лаврах, мабуть, сам Господь надихає його на творчу працю.

Про творчість Петра Печорного розповідають кілька поважних монографій, багато фахових статей в різноманітних друкованих

виданнях. Не кажемо про те, що його численні учні розвивають стиль свого навчителя у власних роботах. Так що мистецтво справжнього майстра має шанс стати вічним – як ота примхлива й податлива глина, з якої колись Бог сотворив людину. Підтвердження цьому – добре слово відомого мистецтвознавця й щирого товариша художника Дмитра Янка, написане незадовго до відходу в інший світ.

Народжені уявлюваністю МАЕСТРО

Вже чимало тисячоліть кераміка виступає ваговою складовою українського мистецтва. Дослідження засвідчують, що в XIX–XX століттях в Україні гончарством займалися більше ніж у семистах осередках. Створювалися навчальні майстерні, зокрема, в Опішному на Полтавщині, в Олешні на Сіверщині, в Дибинцях, Василькові на Київщині і багато інших. Серед основних осередків українського народного гончарства відома, зокрема, Чернігівська група, зв'язана з Ічнею, Ніжином, Коропом. Сьогодні мистецтво кераміки в Україні творять і художники. Одним із видатних у цьому виді мистецтва є народний художник України професор Петро Петрович Печорний.

Уже понад півстоліття мистець наполегливо й плідно працює передусім в художній кераміці, де вільно

почувається з порцеляною, фаянсом, майолікою, теракотою, шамотною масою, застосовує ангоби, солі,

розпис, поливи, а також в декоративній скульптурі, станковому малярстві й графіці, створивши велику кількість високохудожніх керамічних виробів та скульптурних, графічних і малярських творів.

Петро Печорний – мистець широкого творчого діапазону. Для численних, різноманітних за призначенням, розмірами і тематикою керамічних речей характерними є постійні новаторські пошуки пластичної форми і досягнення кінцевого результату – потужного образного звучання твору. Суттєвим і важливим є те, що художник у своїх роботах напрочуд вдало продовжує і збагачує древні, ще буго-дністровські, трипільські і скитські традиції української кераміки.

Важко перерахувати все створене Печорним – починаючи від різних ваз, глеків, горнят, штофів,

козацьких люльок, плакеток із зображенням архітектурних пам'яток, декоративних панно, люстр, бра до складних з фантастичними сюжетами монументально-декоративних композицій, призначених для розміщення в інтер'єрах різних приміщень.

Напрочуд вдалою і художньо вагомою стала у творчості художника створена у 70–80 роках минулого століття серія великих декоративно-тематичних тарелей, присвячена літературним і народним (зосібна билинним) героям: "Богдан Хмельницький", "Кирило Кожум'яка", "Ілля Муромець", "Добрина Микитович", "Козак Мамай", "Козак Голота", "Козак Байда", "Тарас Бульба". Ці твори з успіхом експонувалися на багатьох художніх виставках, одержали високу оцінку і стали коштовним надбанням музеїв України. Такий же успіх мали декоративні вази "Дружба", "Пісня миру", "Відродження", "Туман" та декоративні скульптури "Птах Фенікс", "Берегиня", "Лель", "Древо життя" та інші твори мистця, які вивели його в ряд чільних постатей сучасного українського декоративно-ужиткового мистецтва.

Окремо слід відзначити монументально-декоративні роботи мистця для оздоблення інтер'єрів різних громадських споруд України, де він був першопрохідцем у застосуванні великих керамічних композицій при вирішенні комплексних завдань художнього оформлення і досяг в цьому чудових результатів. Успіх в цих роботах забезпечили насамперед природна обдарованість Печорного, його органічне розуміння й внутрішнє відчуття сутності монументального в мистецтві. Як він сам підтверджує, монументалістом треба народитися, відчувати монументальне у

задумі, що знайде вираження в творі.

Серед найбільш вагомих робіт в оформленні інтер'єрів – молодіжне

тибюль і ресторан-кафе новозбудованого телецентру в Києві та інші.

Починаючи з середини 60-х років ХХ століття, твори Петра Печорного експонувалися на багатьох престижних виставках українського мистецтва в нашій країні та інших державах світу, зокрема, в Канаді, США, Австрії, Бельгії, Німеччині, Польщі, Югославії, Монголії, Росії, Японії. Чимало його робіт знаходиться в експозиціях художніх, історичних, краєзнавчих, етнографічних осередків та в музеях міст України.

Все зроблене Петром Петровичем Печорним у розвитку національного мистецтва засвідчує його самовіддане, патріотичне служіння Україні, яку він в своїх творах символічно втілює в образі Птаха Фенікса.

Дмитро ЯНКО,
заслужений діяч
мистецтв України

кафе в Києві, Будинок культури в Полтаві, Будинок культури радгоспу "Агрономія" на Миколаївщині, завод радіоприладів у Чернігові, вес-

Михась Ткач відзначає повнозерне 80-річчя. Справжній майстер прози, художник, багатолітній видавець оригінального часопису "Літературний Чернігів", а ще надзвичайно скромна щира людина, що прикрашає своєю присутністю древнє місто над Десною. Тож вітаємо всім земляцьким столичним товариством нашого співця Сіверського краю!

Вечірній світ

Пам'яті В. Стефаника

Покотиться сонце у золоті гори на спочинок і ніщо його не спинить! Затче долини туманом, засіє луки росяю і його пригаслий, не такий дужий, як білого дня, світ відіб'ється у всьому.

Вибалками та лісосмугами подадуться з поля жінки до своїх осель. Заторохкотять, збиваючи куряву, підводи на шляху: коні, нагнані погоничами, бігтимуть підтюпцем з опущеними головами, фirkатимуть раз у раз, а в їхніх очах уже горітиме вечірній світ.

Чогось мені сумно, чогось мені дивно.

Вже четвертий рік милого не видно...

Хтось зачне оту пісню та й стихне. І запечеться несподівано мелодія на серці кожної вдови...

Йтимуть вони з великими корзинами, оберемками ботви та зілля. Тільки Харитина одна попереду всіх бігтиме і все на сонце дивитиметься. Не хотітиметься їй, щоб воно отак швидко сідало. Якби хоч трохи потрималося! Якби хоч трохи повисіло над її хатою, поки вона добіжить! Бо вдома все напризволяще: і ячмінь, який, мабуть, кури докльовують, і голодні діти, що десь кубляться у піску, такі замурзані, що й очей не видно. В хаті ладу нема, а город аж гуде від бур'яну.

І поки той вечірній світ бринітиме, поки хоч трохи буде видно надворі, їй потрібно попоратися по господарству. Бо ніхто за неї нічого не зробить, не порадить і не замінить нат-

руджені в полі руки. Вдова вона, як і інші... Нікому допомогти – одна як палець. Ні свекрухи, ні матері – тільки трійко синів, з яких старшенький, як і вона, ходить щодня в поле...

Обжене всі підводи, боса – ноги аж потріскані – аби тільки швидше. І вже під селом – у довгій, витріпаній вітром, з чорною каймою спідниці, в ледь синій, і не розпізнати якого кольору, кофтині, з латками на ліктах – стане схожою на сіру пташку. А десь

ніколи. І буде їй в голові, що завтра треба буде послати старшенького, хоч і знає, як у нього від мотузка плечі болять, за сухим суччям, а самій бігти в поле полоти льон. А вдома треба залишити на цілий день Юраська, якому тільки три роки, і середульшого Грицька під шовковицею: хай бавляться з горобцями вкупі, поки мати додому повернеться. А ще думатиме, як їй доведеться розпалювати вранці ті сирі різки, котрі принесе Василь з-під городів.

Опам'ятається, гляне на синів чорні, як земля, босі ноги й заніміє: "Тяжко дається тобі хліб. Ой, сину, сину!" – похилить голову.

Поночіє. Скрипнуть сінешні двері. І відіб'ється у її вікні вечірній світ.

Гомонітиме подумки з чоловіком: розкаже всеньке, як то тяжко їй без нього. І буде згадувати, як жили раніше, ще до війни, як щодня, пораючись, вона чекала його з роботи, дослухалася до кожного кроку, а потім чула скрип хвіртки й тихі Остапові кроки. А то привозив од вітряка борошно й радів: "Добре змолот!" А вона пекла хліб – аж по чотири паляниці, викладала його на ослін, де він парував та солодко пах.

– Аби ти, Остапе, хоч у сні дав яку раду – заговорить враз голосно. – Прийди, голубе, хоч утіш. Скажи, чи довго та війна буде? Скажи, де мені ще трохи напнутися, щоб вийти з цих злиднів?

Снуватиме сивою ниткою, аж поки вона не заплутається в густому волоссі – задрімає...

А у маленькому вікні горітиме вечірній світ.

Діти – спатимуть. Чекатимуть на них далекі світи...

Михась ТКАЧ

Сюди-туди бігатиме по подвір'ю, аби встигнути й худобу доглянути, й на городі якусь грядку сполоти. Начеб розірвалася, аби тільки повсюди встигнути. Вештатиметься дотемна. Як риба об лід битиметься, а роботи ще залишиться чимало.

на іншій дорозі в цей час проглядається її син Василь. Теж босий, в латаних штанцях, від куряви аж посірілий.

Зійдуться вони біля хати, мов сонце з землею: Харитина з'явиться з городу з оберемком зілля, а Василь – із вулиці з торбинкою жита. Погомонять. Син розкаже, де він навітрив того зерна. Порадіють. Тоді вхопиться Харитина якийсь лад у господі робити. Дітям насипле холодного борщу, а сама й не присяде. Сюди-туди бігатиме по подвір'ю, аби встигнути й худобу доглянути, й на городі якусь грядку сполоти. Начеб розірвалася, аби тільки б повсюди встигнути. Вештатиметься дотемна. Як риба об лід битиметься, а роботи ще залишиться чимало.

Болітиме їй, що хата обсипалася, що в щілини вітер свище, а помазати

За здоров'я України

Нещодавно Україна відзначала День державного прапора та найбільше національне свято українського народу – День незалежності.

У серцях людей України серпнева блакить неба і жовтогарячий зерновий лан зливаються барвами української державності в символ свободи та праці. Творення історії Батьківщини, її сьогодення і майбутнього – обов'язок кожного з нас, усього народу. Це проходить одним з основних лейтмотивів діяльності усього Чернігівського земляцтва.

З метою пропаганди здорового і активного способу життя представники молодіжного відділення виріши-

ли відзначити День незалежності маратоном, що пройшов у Національному музеї народної архітектури та побуту України. Наші представники Валерій Демченко, Ольга Жадько, Тетяна Новобранець, Василь Тройна та Андрій Ефіндієв успішно подолали дистанцію довжиною 4.5 км мальовничими гірськими схилами у Пироговому.

Дякуємо за підтримку Аллі та Миколі Борисовим і Світлані Татаренко.

Бажаємо, щоб свято Незалежності духмяним серпневим запахом українського хліба принесло у ваш дім щастя і добро, порозуміння та згуртованість, мир та любов.

Валерій ДЕМЧЕНКО,
керівник молодіжного відділення

Відданий людям

До числа тих, хто віддає свій час, всю свою душу, любов і мудрість, за що йому щиро вдячні земляки, належить Іван Іванович Савосько.

Народився він у с. Блудше Козелецького району 14 жовтня 1947 року. Після закінчення школи вступив до Київського медичного училища № 2, де навчався з 1964 по 1968 рік. Закінчивши училище, працював завідувачим фельдшерсько-акушерським пунктом в с. Берлози Козелецького району, де надавав медичну допомогу своїм землякам.

У 1968 р. був призваний до армії.

Служив старшиною медичної служби у прикордонних військах на Далекому Сході. Після закінчення служби з 1970 по 1976 рік навчався на лікувальному факультеті Київського медичного інституту імені О.О. Богомольця. Після закінчення інституту був направлений до Київського науково-дослідного інституту ендокринології та обміну речовин ім. В. П. Комісаренка, в якому й до сьогодні працює лікарем-ендокринологом вищої категорії.

З 1998 р. був керівником виїзної бригади та брав участь у дослідженні за спеціальним українсько-амери-

канським проектом "Дослідження раку та інших захворювань щитоподібної залози у мешканців України в результаті аварії на Чорнобильській АЕС", що проводилось в рамках угоди між Кабінетом Міністрів України та урядом Сполучених Штатів Америки з метою своєчасного виявлення та лікування захворювань щитоподібної залози.

За час роботи нагороджувався почесними грамотами за багаторічну сумлінну працю Київською міською профспілкою охорони здоров'я та Національною академією медичних наук України. У 2009 р. нагороджений Почесною грамотою Ради Київської міської профспілки працівників охорони здоров'я в номінації "Кращий лікар-2009 року". В 2010 році входив до ради довірених лікарів Київської міської профспілки працівників охорони здоров'я.

За час роботи в інституті Івану Івановичу часто доводиться надавати медичну допомогу землякам не тільки з Козелецького, а й з інших районів Чернігівщини. Колишні пацієнти та їх родичі добре відгукуються про нього, називаючи лікарем від Бога.

Нехай роки не затьмарюють радість і повноту буття. На щастя, на здоров'я, на благополуччя нехай буде багатою Ваша доля. Немає в людини кращого та дорожчого за людяність і милосердя, а Ваше єство наповнене цим.

Вадим БОГДАН

І молодів ЧЕРНІГІВ

Інакше і не скажеш, хоча це княже місто вересневої пори відзначало уже 1110 років, а молодечий дух панував над зачарованою Десною завдяки тисячам людей, що заповнили площі, сквери, вулиці не тільки поблизу історичних комплексів, а й у мальовничих оазах Бобровиці, Подусівки, захованого в садах Кавказу.

До послуг чернігівців були запрошені поважні творчі колективи. Так, 22 вересня в урочистому відкритті скверу ім. Б. Хмельницького взяв участь Національний президентський оркестр (м. Київ). Під час II-го Всеукраїнського фестивалю духових оркестрів для всіх чернігівців та гостей міста виступив заслужений академічний зразково-показовий оркестр Збройних Сил України (м. Київ), військовий оркестр Центру військово-музичного мистецтва Військово-Морських Сил Збройних Сил України (м. Одеса), військовий оркестр Центру військово-музичного мистецтва Повітряних Сил України (м. Вінниця), військовий оркестр Почесної варті окремого Київського полку Президента України імені Богдана Хмельницького (м. Київ).

Безперечно, не обійшлося й без поважних гостей. Так, в Чернігівській міській раді відбулися урочисті збори за участю представників делегації українських та закордонних міст-партнерів та почесних гостей. Чернігівський міський голова Владислав Атрошенко радо зустрів міських голів міст Дніпра – Бориса Філатова, Вінниці – Сергія Моргунова, Сум – Олександра Лисенка, Славутича – Юрія Фомічова, Ніжина – Анатолія Лінника, Новгород-Сіверського – Олега Бондаренка. На зустрічі також були присутні голова Гомельського міськвиконкому Петро Кириченко, секретар міськвиконкому м. Тарнобжега Пшемислав Рейнкас та Почесний Консул Республіки Латвії в Чернівці та Чернігівській області Олена Вишнякова, голова ради ГО "Товариство "Чернігівське земляцтво" в Києві Віктор Ткаченко.

Нашу громадську організацію поєднує з рідною Сіверщиною, сказати б, безсмертний дух синівської поваги, а тому так багато робиться для її розвитку не тільки в дні солідних ювілеїв, а й в повсякденних акціях. Саме про таку повагу і відчуття малої батьківщини сказав Віктор Вікторович, вручаючи Владиславу Атрошенку оригінальний Герб України.

Наш кор.

Козацька доблесть

Узатишному приміщенні обласної універсальної наукової бібліотеки ім. В. Короленка відбулася презентація художньо-документальної книги Леоніда Горлача "Проценки Любомудрівські, рід козацький". На неї з Києва прибули автор та ініціатор видання, старший серед братів Проценків Олег. І доки Чернігів прикрашався до головних подій, читальний зал старовинного приміщення заповнили творча інтелігенція й бібліотекарі, курсанти військового коледжу й студенти медичного училища. Люди неабайдужі як до історії Сіверщини, так і до життя ювілянтки – адже одна з найпотужніших книгозбірень області теж відзначала свій 140-літній ювілей.

Чернігівці сумлінно підготувалися до презентації – досить сказати, що всі виступаючі встигли познайомитися з книгою і предметно говорили про неї. Вела зустріч відома співробітниця бібліотеки Вікторія Солоннікова, що стала справжньою господинею дійства, відбитого в сценарії й озвученого в залі.

Леонід Горлач не тільки розповів про роботу над краєзнавчою книгою, про самих унікальних братів Олега, В'ячеслава, Тараса та Юрія Проценків, а й виконав доручення Ради столичного Чернігівського земляцтва, вручивши ди-

ректорові книгозбірні Ірині Аліференко ювілейну Почесну грамоту. А брати Проценки доповнили вітання вагомим подарунком – новеньким ноутбуком. Почесну місію виконав Олег Олександрович під гучні оплески залу. А ще зупинився на роботі над книгою, яка, на його думку, виходить далеко за рамки дослідження одного родовету.

І добре, що більшість виступаючих теж не новачки в творенні краєзнавчих досліджень – заслужений лікар України Олександр Карета й Лариса Куровська, що добре прислужилася й нині в добірні архівних матеріалів, автори низки книг Михайло Сушко й Михась Ткач, відомі літератори й журналісти Олександр Олійник і Сергій Дзюба, що вручив авторіві книги ще й медаль ім. О. Довженка від Міжнародної академії літератури й мистецтва, заступник головного редактора обласного радіо Олег Шолох та інші.

Всі зійшлися на одному: такі книги потрібні народам для утвердження власної історії, бо на прикладі одного славного роду можна ще раз пересвідчитися, які ми духовно багаті, а відтак гордитися перед усім світом.

Наш кор.

Голова ради товариства "Чернігівське земляцтво" в Києві Віктор Ткаченко 23 вересня відвідав Нову Басань Бобровицького району. Привітав велику новобасанську родину з Днем села та 74-ою річницею визволення Нової Басані від німецько-фашистських загарбників.

Святування традиційно розпочалося з покладання квітів до меморіального комплексу Братська могила та пам'ятника Скорботної матері, обеліску Слави, пам'ятних знаків, розташованих на Алеї Слави.

Так радісно і приємно було бачити, як багато новобасанців різного віку зібралося на День народження рідного села. Їх зустрічала святково прикрашена літня сцена. Яскрава, красива виставка осінніх букетів і композицій. Атракціони та розваги для дітлахів. Виїзна торгівля. Зустрічі і спілкування. І, звичайно ж, багато привітань та цікава концертна програма за участю талановитих учасників художньої самодіяльності села. Як завжди, багато музичних номерів прозвучало у виконанні Новобасанського хорового колективу "Колорит" (художній керівник Володимир Приходько). Цього дня його учасники вийшли на сцену у нових сценічних костюмах, про які давно мріяли. Мрія здійснилася завдяки ТОВ "Наташа-Агро", яке виділило на придбання костюмів 54 тисячі гривень. Всім відомо та хотілось би ще раз нагадати про те, що товариство завжди готове прийти і приходити на допомогу у вирішенні різних проблем, які постають перед Новобасанською громадою. Ще один приклад. На реконструкцію дитячого садка в 2017 році ТОВ "Наташа-Агро" вже перерахувало 990 тисяч гривень.

Першим привітав земляків сільський голова Володимир Левченко. Зворушливо звучав його виступ, а особливо ось ці слова: – Жити і працювати в Новій Басані для мене велике щастя. Слава тобі, моє рідне село!

СЯЙВО ОСЕНІ

А яке ж родинне свято та й без гостей? Їх також приїхало немало. Серед них вже названий Віктор Ткаченко, заступник генерального директора Українського аграрного холдингу Олександр Шаманський, генеральний директор ТОВ "Наташа-Агро" Олександр Мороз, Новобиківський та

Жити і працювати в Новій Басані для мене велике щастя. Слава тобі, моє рідне село!

Білоцерківський сільські голови Михайло Корнобай та Тамара Лук'яненко.

У зверненні до жителів села та привітанні голови ради товариства "Чернігівське земляцтво" в Києві Віктора Ткаченка прозвучала думка про те, що новобасанці матимуть набагато краще майбутнє, ніж те, що є на сьогодні. Від імені земляцтва Віктор Вікторович подарував сільській раді сувенірний годинник. Символічний подарунок. Годинник, який буде відраховувати новий час, новий етап в житті Новобасанської громади.

Приймали поздоровлення новобасанці і від заступника генерального директора Українського аграрного холдингу Олександра Шаманського, і від депутата обласної ради Олега Авер'янова (Радикальна партія Олега Ляшка). Олег В'ячеславович підкреслив, що новобасанці заслуговують стати центром об'єднаної громади і депутати обласної ради підтримали рішення про створення Новобасанської ОТГ. Жителі села отримали багато подарунків від Олега Авер'янова. Для Новобасанської ЗОШ І–ІІ ст. – бензопила, для дитячого садка – газова плита, для медиків – повітряний стерилізатор для обробки медичних інструментів. Крім того, 500 безкоштовних вигравних лотерейних білетів.

На гостину до Нової Басані завітали представник Всеукраїнського об'єднання "Батьківщина" Сергій Коровченко та депутат обласної ради від ВО "Батьківщина" Віта Солорева. Приїхали з подарунками. Для школярів – весела програма "Арт-канікули", для молоді – дискотека від київських ді-джеїв. Новобасанську ЗОШ І–ІІ ст. порадували ноутбуком. Також приготували 90 подарунків для всіх категорій жителів села, які традиційно згадуються в сценаріях свят. І це ще не все. Привезли також музичний подарунок. На літній сцені виступали солістка Чернігівської філармонії Іванна Коцур та заслужений артист України, баяніст Олег Подольський.

Після закінчення запланованих заходів та концертної програми всіх бажаючих запросили на дискотеку, яка і стала завершальним акордом святкування Дня села. А щоб він відбувся на такому високому рівні, доклали зусилля багато людей. Господарі свята. Гості. Не залишилися осторонь проведення Дня села і внесли свій фінансовий вклад для його організації ТОВ "Наташа-Агро", ФГ Олександр Семип'ядний та Ігор Сахно, ФОП – Анатолій Юрченко, Ірина Костюченко, Сергій Кужим, Володимир Крамаренко, Галина Кравчук, Василь Кудлай. Велика вдячність тим, хто зробив свято святом.

Людмила ХВОЯ
Фото автора

МГО "Волинське братство" уже вдруге отримало символічну "Булаву", тобто стало на шість місяців координатором діяльності Асоціації земляцтв областей та регіонів у м. Києві. У перелік заходів, які проводить земляцтво-координатор, за традицією входить і відвідування його малої Батьківщини, в нашому випадку Волинської землі.

На гостину до Волині

За традицією зустріч відбулась у Волинській обласній раді з першим заступником Олегом Пирожиком та заступником Романом Карп'юком.

Цього ж дня нашу делегацію гостинно приймали ректорат, вчена рада, викладачі і науковці Волинського Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки.

Далі за програмою у нас було відвідування Музею волинської ікони, де представлені зразки самобутнього іконопису волинського краю XVI–XVIII століття, а також предмети церковної дерев'яної різьби та скульптури. Особливе зацікавлення і захоплення викликала Холмська ікона Божої Матері, яка є безцінною унікальною пам'яткою XI ст. і вважається однією з найдавніших ікон в Україні.

Культурологічна програма нашої поїздки не могла бути зверстана без родзинки нашого волинського краю – с. Колодязне, що на Ковельщині, де розташована музей-садиба Лесі Українки.

Далі наш шлях пролягав до міста Ковеля. По дорозі очільники району розповідали про економічне і культурне відродження району. У Ковелі ми в першу чергу пішли до пам'ятника Тарасу Шевченку, який знаходиться у одноіменному парку на березі річки Турії.

Далі на нас чекала зустріч у мерії Ковеля. Спілкування було ефективним, оскільки було намічено грані поглиблення співробітництва із земляками.

Гостинні господарі супроводжували нас в урочище Нечімне, яке є ландшафтним заказником. Ми не тільки полюбувалися оригінальною флорою цього

буса – і ми на території Шацького національного природного парку, який було створено у 1963 р. Наукове забезпечення цієї волинської перлини веде Східноєвропейський національний університет. На території спортивно-оздоровчого комплексу університету "Гарт" ми і зупинилися до наступного дня. Ще встигли скупатися у чистих водах Світязя увечері.

Недільного ранку 20 серпня делегація Асоціації земляцтв, представників Волинського братства і жіночого клубу "Волинянка" рушили на благодатну землю Володимир-Волинського району.

Першою зупинкою було прикордонне місто Устилуг, розташованого в місці впадіння річки Луги в Західний Буг. Саме тут плекався геніальний талант композитора Ігоря Стравинського (1882–1971 рр.) Відвідали його музей-садибу, нині тут також знаходиться і музикальна школа. Директор музею-садиби Володимир Бойко – справжній сподвижник, який

доклав багато зусиль для підтримання зв'язків із потомками композитора, він є і дослідником його творчості.

Далі за програмою поїздки була зустріч з головою міської ради міста Володимир-Волинська Петром Саганюком. Міський голова розповів про економічний, культурний і спортивний розвиток міста, також про підготовку до святкування 800-річного ювілею.

Познайомившись із містом, автобус рушив до с. Затурці, де знаходиться музей-садиба великого сина Волинської землі, славетного громадянина України, визначного теоретика української державницької ідеї, вченого-історика, соціолога В'ячеслава Липинського.

По завершенні поїздки всі члени делегації ще і ще раз висловили від усіх подяку організатору цього культурологічного проекту голові МГО "Волинське братство" Сергію Шевчуку.

А волиняни дякують за сприяння у підготовці та проведенні поїздки Голові Асоціації земляцтв Віктору Ткаченку.

Мирослава КОРНЄЄВА,
МГО "Волинське братство"

ОЖИВАЄ Київська Русь

На свято Преображення Господнього у древньому Любечі відбувся IX відкритий фестиваль традиційної слов'янської культури та бойових єдиноборств "Київська Русь". Свято організоване з нагоди 920-річчя Любецького з'їзду князів, 200-річчя Спасо-Преображенської церкви та 26-ї річниці незалежності України.

На свято завітали перший заступник голови облдержадміністрації Л. Сахневич, голова Ріпкинської райдержадміністрації Б. Мелашенко, Любецький селищний голова Т. Голобурда. Починаючи з перших фестивалів, Ріпкинське відділення земляцтва завжди брало участь в цих заходах. Так і цього разу в урочистостях взяли участь заступник керівника відділення А. Гуртова, С. Граб, В. Пінчук, Н. Мурашко, О. Кураш, М. Доля та О. Булаш. Транспорт для поїздки був люб'язно наданий Аллою Гуртовою.

До початку урочистої частини земляки завітали до Любецького центру одиноких громадян. Директору центру О. Стрельцовій Алла Гуртова вручила 1500 грн на придбання необхідного інвентаря. Далі ми попрямували до дніпровських берегів, скупалися та відпочили після далекої дороги з Києва. Потім поспілкувалися з керівництвом району, поділилися планами на майбутнє.

Урочистості розпочались на площі біля Спасо-Преображенського храму. Під спів камерного хору зустрічали та вітали гостей фестивалю з Яблуновим Спасом Добриня Микитич та його сестра Малуша.

Далі гості відвідали Спасо-Преображенський храм, де їх вітав настоятель протоієрей о. Іоанн (Фурданич).

Основне дійство відбувалося на стадіоні Любеча, де були розгорнуті курені громад Ріпкинського району, містечко майстрів та головна сцена. Під час традиційного параду учасників фестивалю хвилюючим моментом стало вітання любечан учасників АТО. Учасникам заходу була представлена картина "За мир і щастя в Україні", яка занесена до книги рекордів України.

Земляки відвідали поліський похідний табір часів Київської Русі та виставкову експозицію "Любеч стародавній" і вкотре пройшлися по визначних місцях Любеча. Під час проведення фестивалю відбулася Всеукраїнська культурно-мистецька патріотична акція "Спільне бажання мільйонів сердець збудує щасливу країну". Під час проведення акції земляки долучилися до збору коштів для реабілітації українських бійців у рамках акції "Мистецтво лікує".

Сергій Граб вручив селищному голові Т. Голобурді виготовлений власноручно клейнод та булаву, як символ влади.

Далі наша дорога лежала до славнозвісних "українських Мальдивів" – Блакитних озер поблизу села Олешні. Також земляки не могли обминути історико-меморіальний музей Софії Русової, адже садиба Софії Русової є історичним об'єктом та має особливу енергетику.

По дорозі до Києва земляки відвідали ще й селище Замглай, колись відомий індустріальний центр Ріпкинщини серед торф'яних боліт.

Олександр ЛИТВИН

Святкувала

16 вересня найпівденніший район Чернігівщини – Варвинський відзначив потрібне свято: День селища, 74-у річницю визволення від нацистських загарбників та улюблений Перекопський ярмарок, який цьогогоріч був присвячений стравам із картоплі під поетичною назвою – "Картопле-фест".

ВАРВА

Свято розпочалося на стадіоні "Юність" веломарафоном учнів шкіл та гімназії. Його продовжив марафон у вишиванках: вихованці обох ДНЗ "Джерельце" та "Казка" спільно з вихователями та батьками пройшли біговими доріжками стадіону "Юність" перед трибунами з глядачами. Естафету підтримали учні та вчителі Варвинської ЗОШ І–ІІІ ст. та вихованці Варвинської районної гімназії.

Після вступних слів ведучих до вітальних виступів було запрошено голову Варвинської РДА Л. Долю, Варвинського селищного голову В. Саверську-Лиховшу, голову Варвинської райради ветеранів М. Качаєву, В. Андрієнка та гостей із Києва: голову Чернігівського земляцтва у Києві В. Ткаченка, голову Варвинського відділення земляцтва В. Зуба, членів земляцтва та інших гостей селища.

Голова РДА Л. Доля звернулася до присутніх з вітальним словом, вручила грамоти та відзнаки.

Варвинський селищний голова В. Саверська-Лиховша також привітала присутніх зі святом, вручила Почесні грамоти Варвинської селищної ради та відзнаки. Зокрема, голові Чернігівського

земляцтва В. Ткаченку було вручено почесну відзнаку Варвинської селищної ради – "За особливі заслуги перед селищем" за популяризацію селища Варва на теренах України.

Концертну етнопрограму продовжували художні колективи Варвинського району та солісти ансамблю "Камертон" Прилуцького міського Будинку культури, козаки Прилуцького козацького полку. Присутні подивилися матч чемпіонату області з футболу, а ввечері у сквері "Казкове містечко" відбулося масове народне гуляння.

У складі делегації столичного земляцтва були ще й Володимир Горбатенко, Світлана Дідківська, Ольга Зуб, Ганна Калайда, Віктор Кононенко, В. Малишев, Олександра Нітченко та Марія Саричева.

Наш кор.

Голос мужньої любові

Ось уже тривалий час у нашій літературі звучить голос мужньої любові Павла Щегельського. Незважаючи на важкі випробування долі, він не опустив руки, а навпаки – підтримує інших талановитим словом. Лише недавно стало нам відомо, що у Павла Григоровича теж чернігівське коріння: саме в мальовничому селі Озеряни свого часу народилася його мати. Отож будемо раді такому талановитому поповненню лав творців прекрасного, яких благословив у світ і наш Сіверський край.

Нічим не здивувати білий світ.
Весна і літо движуться по колу.
Ішли цим шляхом й батько мій, і дід,
Цю ж стежку топчуть правнуки до школи.
На те і брость, щоб гілка проросла.
На те і цвіт, щоб зав'язатись плоду.

Закон одвічний вічного зела
Вінчає щедро мудрістю природу.
Де після ночі день ясний гряде.
Вслід за дощами – сонце ясночоле.
І після зла добро на зміну йде,
Відігрівати душу охолоду.

Озеряни

Іще в дитинстві в пам'ять забрело
І вразило, як полум'я багряне,
З Чернігівської області село
Із назвою простою – Озеряни.
У тім селі ні разу я не був,
Та кожен двір,
незгірш, як власний, знаю:
Розчахнуту гранатою вербу
І спалахи пожеж на небокраї.
У те село приходжу і тепер:
То мрією, то материна пісня
Веде мене між голубих озер
На тихий двір, що ніби радість пізня.
А довкруги п'ють вікнами блакить
Хати добротні, і куди не гляну –
Щасливий люд.
...Лиш наша все горить,
Підпалена іще у Вітчизняну.
Чому ж це так? – запитую себе. –
Чи я глухий? Чи, мо', недобачаю?
Чи сатана веслом моїм гребе
На чорторий проклятого одчаю?
Чому весь час ввижається мені
Пожежі дим в ранковому тумані?
Чому прядуться роздуми сумні,
Коли про вас згадаю, Озеряни?
Та ви, як мати мудра і свята,
Ждете онуків із доріг далеких,
Отих, що в час воєнний неспроста
По всьому світу рознесли лелеки.
І, певне, докорять за те не слід.
По-материнськи спробуйте простити,
Що десь в Карпатах сів поліський рід,

Щоби спочить і крила відростити.
Та де ж бо той спочинок по війні?
Ото і тільки – підростали крила.
Та ще незвично линули пісні,
Хоча лебідка в серці сум носила.
Як день у день на зраненім крилі
Вона між хмар несла свою тривогу!
Та лебедята кликали малі,
Іще не здатні вирушити в дорогу.
І раптом... обірвалася струна.
Розповідають, що тремтіли руки,
Коли конверт одержала вона
Із військкомату з штемпелем "Прилуки".
У тім листі, розказують, було
Лиш кілька слів. Які – то вже й забули.
А суть така: загинув дід Павло.
Та їй вони життя перевернули.
Вже більше не злітала над селом.
Дітей не закликала до польоту.
Онука тільки нарекла Павлом,
Аби хоч так полегшити скорботу.
І вкотре я стаю біля воріт,
Вдивляюсь у зав'юнену дорогу
З надією, що все ж вернеться дід
До рідного, до отчого порога.
Та пролітають здиблені роки,
А від солдата все немає звістки.
Лиш зорями, як вдови з-під руки,
Вдивляються у вічність обеліски,
Іх не зістарять час і сивина,
Не воскресять їх і весняні роси.
О, як давно закінчилась війна,
А ми з фронтів вертаємось і досі.

ПАМ'ЯТЬ

Більше півстоліття минуло з того часу, як на карті України зникли села Придніпров'я – Окунинів, Старий Глибів, Новий Глибів, Сорокошичі. Їх умертвили, щоб створити штучне море.

ЖИВА

З метою налагодження тісних зв'язків з малою батьківщиною було організовано проведення щорічної зустрічі колишніх мешканців затоплених сіл. Ініціатором та організатором таких заходів є Володимир Йовенко. Ці зустрічі завжди проводять біля рідних печиш колишнього села Новий Глибів на березі Київського моря. Тож і цієї серпневої пори напередодні православного свята Успіння Пресвятої Богородиці (в минулому в Новому Глибові саме в цей день відзначали День села) відбулася зустріч зі своїми земляками та почесними гостями. Були також запрошені і мешканці виселених сіл Окунинів, Старий Глибів, Сорокошичі.

Спочатку на цвинтарі біля каплички відслужив службу Божу настоятель Косачівської православної церкви святого Іоанна Богослова отець Павло. Квітами і упокійною молитвою вшанували пам'ять предків.

Скільки було спогадів, зі сльозами на очах, про минувшину, про неймовірну красу та мальовничу природу затоплених сіл! Прикро, що вся та краса вкрита чорними хвилями не потрібного моря.

А ще нас вразило побачене. На території ландшафтного парку в ра-

йоні виселеного села Новий Глибів поблизу кладовищ, де покоїться прах наших предків, невідомими людьми ведуться земляні роботи, працюють екскаватори, риються траншеї, перекивається дорога до кладовищ. Землі України завжди були ласим шматочком, тож ніколи, мабуть, не переводяться бажачі прихопити її у власність, навіть з людськими останками.

*Там, де людина суне свої руки,
Природу нищить, робить тільки зле.
Нащадки любі! Майте Божий розум,
Творіть з любов'ю милість, не лих.*

Ці рядки написав один наш земляк після побаченого.

Кожна поїздка на малу батьківщину не лише збагачує нас емоційно, але й надає нові ідеї, які потім втілюються у життя. Ось і цього разу тепло, по-домашньому на природі провели збори земляків, на яких розглянули низку питань про реалізацію нових проєктів.

Зокрема, йшлося про створення громадської організації з мешканців виселених сіл з метою зміцнення зв'язків з рідним краєм, збереження моральних цінностей та взаємопідтримки, а також об'єднання меш-

канців виселених сіл. Було визначено коло відповідальних осіб, представників кожного знищеного села.

Кожна із славних і трагічних сторінок нашої історії не повинна стертися в народній пам'яті. А тому наступним було розглянуто питання про створення книги пам'яті, яка відтворить масштабну картину історії переселення українців і розповість про їх сучасне життя та прагнення залишити пам'ять для нащадків.

Для втілення в життя всіх задумів необхідно залучати молодь, яка б продовжила започатковане старшими поколіннями. Таку думку висловив голова Козелецького відділення земляцтва Михайло Гриценко. Ініціативи були підтримані.

Закінчилась зустріч традиційним обідом з рибачкою юшкою. А колишні мешканці сіл Старий Глибів та Окунинів змогли катерами побувати на островах, які залишились від їхніх сіл.

Непомітно сплинув час. Прощаємось з надією на майбутню зустріч і що дорога до місця зустрічі буде відкрита.

Ганна ГУБАР

До зустрічі з позаземними цивілізаціями людство готувалося давно. Фантасти і уфологи продовжують невтомно переконувати нас у тому, що ми не самотні у безмежжі Космосу. А наш допитливий розум вже нестримно лине туди в пошуках достойного суперника в майбутній битві за Всесвіт.

Кажуть, що про все на світі першими довідуються британські вчені. Свої знання вони поширюють спочатку в межах Британської співдружності. А ми про їхні відкриття дізнаємося вже з популярних анекдотів в інтернеті.

Навіть У. Черчілль, перш ніж стати британським прем'єр-міністром, ще в 1939 році не втримався від спокуси написати трактат "Чи самотні ми у Всесвіті?" У ньому він зазначав, що людина, вірогідно, не найкращий витвір Всевишнього.

Колишній міністр оборони Канади (країна входить до Британської співдружності) Пол Хелліер кілька років тому в пориві відвертості заявив, що таємним службам достовірно відомо про вісімдесят інопланетних цивілізацій. Багато з них нібито періодично відвідують Землю, а деякі – постійно живуть серед людей, нічим себе не виказуючи. Можна лише уявити, наскільки крутим був той міністр, озброєний такими знаннями!

Сьогодні багато чого, колись незрозумілого, легко пояснюється присутністю на нашій планеті загадкових прибульців. Приміром, чим міг американський уряд переконати обурених платників податків у тому, що мільярди доларів на технології "стелс", "зоряних війн" тощо він і не витрачав зовсім. Вони дісталися йому на дурняк від інопланетян! Мовляв, у 1947 році в штаті Нью-Мексико розбився космічний корабель з прибульцями. Всю

інформацію про катастрофу зразу засекретили. Щоб позаземні технології не дісталися супротивникам. Потім, правда, для залякування потенційних ворогів "секрети" стали дозовано зливати у ЗМІ. На підтвердження їхньої правдивості розтин "інопланетянина-гуманоїда" зняли на кіноплівку і розтиражували на весь світ.

А ось українцям цікаво знати,

вони – передовий загін колонізаторів із далекої планети, яка стає непридатною для життя. А Земля їм сподобалась. Нерозумні ж люди тільки псують повітря і воду. Тому їх треба позбутися, як шкідників.

Хороші інопланетяни допомогли єгиптянам побудувати піраміди, залишили велетенські "графіті" в перуанській пустелі Наска, підказали вві сні Д. Менделєєву періодичну систему елементів, а А. Ейнштейну теорію відносності, подарували людям комп'ютер та інтернет.

Погані – передали А. Нобелю технологію виробництва динаміту, змайстрували американцям атомну бомбу, підсунули людям хімічну формулу C_2H_5OH , яка докорінно змінює психологію homo sapiens. Вони ж придумали для своїх агентів МВФ, офшори, схеми рефінансування банків, формулу розрахунків за енергоносії "Роттердам-плюс", розробили "дорожню карту" розпродажу українських чорноземів.

Мешканцям української столиці пощастило на власному досвіді переконатися, що інопланетяни – не вигадка фантастів та уфологів, а буденна реальність двадцять першого століття. Прибульцям чомусь особливо до вподоби крісло міського голови. Кілька років у ньому просидів марсіанин Л. Черновецький, який публічно признався, що вказівки отримував безпосередньо з Космосу. Не встигли кияни оговтатися від правління марсіанина, як на їхні голови, нібито з Місяця, звалився новий градоначальник – В. Кличко. В земних реаліях орієнтується поки-що погано. Проте, в рукопашному бою з будь-яким землянином за себе постояти може.

Тож, здається, обачність у стосунках із цими істотами людям таки не зашкодить.

Валерій ДЕМЧЕНКО

ГУМАНОЇДИ

СЕРЕД НАС

звідки взявся трильйон гривень в електронній декларації одного з народних депутатів. Звідки, звідки? Інопланетянин позичив! Та, може, цей депутат і сам інопланетянин? На жаль, надійної методики визначення належності до прибульців у Національного антикорупційного бюро немає.

Британським вченим, як і уфологам, давно відомо, що інопланетяни бувають різні: хороші і погані. Для однієї групи гуманоїдів нібито характерні благородні наміри. Вони допомагають людству у розвитку, проявляють турботу про збереження Землі. Наміри ж іншої групи прибульців нам не відомі. Є думка, що

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО
Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ
Засновник: товариство
"Чернігівське земляцтво"
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.XI.2001 р.
Реєстраційне свідоцтво: серія KB №5594
Передплатний індекс 37630

Адреса редакції:
02002, Київ, Броварський проспект, 15,
тел. 206-87-12
Контакти: www.chz.org.ua,
e-mail: otporig@ukr.net

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

В.В. Ткаченко, В.І. Авдеєнко, Л.Н. Горлач (Коваленко), А.Л. Курданов, Т.А. Літошко, П.І. Медвідь, О.Ф. Орехович, Ю.А. Русанов, М.М. Ткач, В.В. Пушкар'єв, В.Є. Устименко, М.І. Халимоненко.

За достовірність фактів, точність імен і прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій.

Передрук тільки з відома видання. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор **Ганна Скрипка**.
Комп'ютерний набір **Ганна Скрипка**.

Верстка, дизайн **Оксана Кисленко**.

Надруковано та зверстано на замовлення товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві у КП "Редакція журналу "Дім, сад, город".
Тираж 1100.